

Nemesség igazolása Nyitra vármegyében 1754-55-ben.

Hatodik közlemény. —

Lacza. Lacza László Kishinden, fiai József, Ferenc és Miklós, valamint Lacza János, hivatkoznak a régi nemesi összeírásokra, ahol néhai Lacza János benfoglaltatik. Hogy László, András fia, mint első foku leszármazás ismeretes, hogy pedig András Istvánnak a fia, igazolja egy 1701 február 16-án Kishinden kelt irattal, hogy pedig János, István fia szintén mint első foku leszármazás ismeretes, ez az István pedig fia a nemesi összeírásban előforduló II. Istvánnak, az a fentemlített iratból kitűnik. Nemesi jogaik gyakorlatában meghagyattak. I. 112. V. 121.

Lacza. Lacza Gergely a nemesi összeírásban előfordul, fiai Gábor, József és Sándor, Gábor Borsodmegyében, József Nógrádmegyében, Antal Kishinden, Sándor Hevesben plébános, a nemesség folytonos használata alapján kétségtelen nemes. V. 171.

Ladány. Ladány Sándor Léván, Mihály fia' fiai Mihály, Sándor és István, testvére László, unokatestvérei (Ferenc fiai) Ferenc, János és Mihály Pestmegyében, Gyónon, hivatkozik a 60. éven felüli nemesi összeírásokra, ahol István fordul elő, ennek két fia volt, Mihály és Ferenc Mihálytól származik Sándor az esedező, testvérével Lászlóval, Ferencről származik Ferenc, Mihály és János, ezt bizonyítja egy 1755 április 20-án kelt inquisitívóval. Nemességüket elismerték. I. 105. és V. 119.

Lapos. Lapos Köröskényi. Lásd Köröskényi alias Lapos alatt. I. 11. V. 169.

Laszka. Laszka István Lakácsin, fia Ferenc bemutatta eredetben függő pecsét alatt Lipót királynak Bécsben 1700 július 5-én kelt Laszka Mátyás és neje, aki egyébként nemes és fia, István részére adományozott, 1701-ben Nyitra vármegyében Ujgálgócon kihirdetett cimeres nemesítő levelét, amelyben ő maga is benfoglaltván, nemessége kétségtelen. A család cimere: Függőleges és vízszintes vonal által négy mezőre osztott pajzs felső bal és alsó jobb piros mezejében két sárga- vagyis aranszinű kereszt, a felső jobb és alsó bal kék mezőben, két egymással szemben fekvő piros rózsa, nyílt sisak feletti koronából növő természetes

szinű gerlice, a pajzs jobb oldalra felé fordulva. Takarók: sárga-kék, fehér-piros. I. 225. és IV. 9.

László. László István Soókon, fiai István és Mihály, unokatestvére László Vecsén, bemutatta eredetben Komárom vármegyének 1699-ben László István és fiai András és György részére kiadott testimoniálisát, mely szerint két komárommegyei esküdt által eszközölt és a László-család emberei által bemutatott inquisitívókból kitűnik, hogy az ő elődei kétségtelen nemesek, a nemesi jegyzékekben előfordultak és nemesi jogaik gyakorlatában voltak. Az esedező László István, Andrásnak a fia, aki a testimoniálisban benfoglaltatik, az I. foku leszármazás nem igazolandó. Atyja és nagyatyja is előfordulnak Komárom megyében, ennél fogva az esedező itt is kétségtelen nemesnek vétetik fel. II. 38. V. 14.

Lászlóffy. Lászlóffy János Zsámbokréten és testvérei György és Mihály nemességét igazolandó, bemutatta eredetben függő pecsét alatt Lipót királynak Lászlóffy János, neje Orbán Erzsébet, gyermekei Benedek és Ilona részére Bécsben 1661 április 5-én adományozott és 1666-ban Vágújhelyen, Nyitra vármegyében kihirdetett armálisát. Ami a genealogiai leszármazást illeti, hogy a nemességszerző Jánosnak és Orbán Ilonának Ádám fia volt, igazolja az 1685 május 2-án Nyitrán kelt osztálylevelével, mely Takács György felesége Urbán Erzsébet, továbbá nemes László János maradéki: Benedek, Ádám és László Ilona, Fazekas István neje közt kötött. Orbán Erzsébet, Lászlóffy neje, férje halála után Takács neje lett. Hogy az említett Lászlóffy Ádámtól az esedező származik, köz tudomásu dolog, de még ennek bővebb igazolására bemutat egy 1724 január 27-én Párucán kelt osztálylevelet, mely szerint néhai Lászlóffy Ádámnak nejétől, most már özvegyétől született gyermekei György, János, Mihály, Julianna és Mária osztozkodnak a Párucán levő birtokaikon. Ezek alapján kétségtelen nemesnek ismerték el. A család cimere: Kékszinű pajzs, alján tágas zöld mező, azon sárga

oroszlán szétterpesztett hátulsó lábakkal, kettős hátraemelt farkkal, nyitott szájjal, kiöltött piros nyelvvel egyenesen áll, mellső bal lábát ragadozásra kinyújtva, jobbával két ragyogó csillag közt kardot villogtat, a pajzs jobb oldala felé fordulva, nyílt sisak feletti koronából nőző piros ruhás, fekete szakállas magyar vitéz, bal kezét csipőjére támasztja, jobbában kivont kardot tart két fekete sasszárny között. — Takarók: Fehér-piros, kék-sárga. II. 281. és VI. 34.

Lászlóffy. Lászlóffy István Kunon és fia Ádám, Kunon és másutt levő ősi birtokjoga és a nemesség folytonos használata alapján kétségtelen nemes. II. 554. és VII. 4.

Latkóczy de eadem. Latkóczy János fia József, Latkóczy András, fiai Ádám, János és József Nemesjácon, mint jövevények (advenae) kétségtelen nemességüket igazolandók, bemutatják Trencsén vármegyének 1754 november 30-án kelt testimoniálisát, mely szerint Latkóczy János, András és Mihály, akik jelenleg Nemesjácon laknak, eredetüket Trencsén vármegyében fekvő Latkóc községből veszik, ahol unokatestvérük és más osztályos atyafiaik laknak, a Latkóczy de Latkóc családnak Latkóczon ősi birtokjoga van, ahol idősebb László András jelenleg is lakik (1754) és aki eskü alatt igazolta, hogy az esedezőknek atyja István volt, aki testvére Andrásnak, az esedezők egyik testvértől, a recognoscens pedig a másik testvértől származik. Nemesi jogaik gyakorlatában itt is meghagyattak. 396. és IV. 77.

Laurenty. Laurenty János, néhai András fia és fiai Pál és András, de az említett Pálnak kiskoru fiai, vagyis fenti János unokái, József, János, Pál és András, a nemesség folytonos használatában lévén és a régi nemesi összeírásokban előfordulván, továbbra is meghagyattak a nemesek sorában. II. 626. és VII. 7.

Lauro. Néhai Lauró István anyósa, Jezerniczky Magdolna, néhai Nagymőkei Descő Antal özvegye és kiskoru árvái néhai Descő Juliánától, Descő Antal és Jezerniczky Magdolna leányától, János és Gáspár, Nemeskürthön, valamint néhai Györgynek, néhai István testvérének a fia, István, kétségtelen nemezék. V. 169.

Lázár. Lázár János, Jánosnak a fia Tornó-

con, fiai Mihály, János és György, unokatestvére Istvántól Jakab, és fiai István és János, testvére Pál, ennek fia Sámuel Alsószöllösön bemutatják hiteles eredetiben Lipót királynak Bécsben 1694 november 11-én Lázár György, neje Katalin, fiai György István és Ferenc, és testvére János és ennek fiai Pál és István részére adományozott és 1694 december 14-én kelet, azután 1694-ben Nyitra vármegyében kihirdetett armálisát. Az esedező az elsőfokon áll a nemességszerzővel, bővebb igazolásra nem szorul. A család cimere: Kékszinű pajzs, alján zöld mező, afölött jobbra néző hátulsó lábain álló oroszlán, mellső bal lábával három rózsát, jobb lábával kivont kardot tart. Sisakdisz és foszlányok nincsenek leírva. II. 190. V. 63. Doc. paria. A. 709.

Lehoczky de Lehotka et Bisztricska. Lehoczky György Ürményben, fia Sándor, testvére Mátyás, fiai László, Gábor, József, Mihály és János Gergelyfalván, bemutatta Turóc vármegyének 1725. évi testimoniálisát mellyel igazolja említett Turócvármegye, hogy ezen Lehoczky György, aki Ürményben lakik, a régi valódi, kétségtelen nemes Lehoczky de Lehotka és Bisztricska családból származik, és hogy Mátyásnak László fiának a fia és hogy neki az említett birtokokban osztályrésze van. Anemesi bizonyítvány szerint Lehoczky Sándor de eadem et in Bisztricska, Lehoczky Mátyásnak, néhai László fiának és Györgynek, említett Mátyás fiának, néhai említett Lehoczky László de Lehotka et in Bisztricska fiának személyébe előadta, hogy az említett Mátyás és György Nyitra vármegyében telepedtek le és pedig Mátyás Gergelyfalván, György pedig Ürményben, Turóc vármegye rendi előtt tudva van, hogy az említett Mátyás és fia György ezen régi és valódi kétségtelen nemes Lehoczky családból származik. Lehoczky Sándor és Miklós, akik az ő osztályos atyafiaik, Turócmegyében laknak, az ősi családi birtokon. A Nyitramegyében lakó Lehoczkyak nemessége is kétségtelen. II. 44 és V. 17.

Lehoczky de Kis Rákó et Bisztricska. Lehoczky László, Ádámnak a fia, Ondrohón, bemutatta Turóc vármegyének 1749 január 31-én kelt testimoniálisát. A nemesi bizonyítvány szerint Lehoczky Pál Turóc vármegye esküdtje, Lehoczky László és Imre, Ádám fiai, néhai Lehoczky László de Kis Rákó et Bisztricska fia nevében elő-

adta, hogy ugyanazon László és Imre Nyitra vármegyében telepedtek le, és pedig László Ondrohón, Imre pedig Ürményben, a Lehoczky család ősi birtokos nemessége és Kistrákóra és Bisztricskára vonatkozó királyi szabadalmi Turóc vármegye közönsége előtt ismeretese, de előfordulnak Turóc vármegye nemesi összeírásaiban is. Lehoczky Gáspár, Márton és János de Kis Rákó eskü alatt vallották, hogy az említett Lehoczky László és Imre, Ádám fiai, aki néhai László fia, akit Gáspár ismert is. Nemesi joguk használata a testimoniálisból kitűnően, nemességüket Nyitra vármegye is igazoltnak találta. I. 62. V. 50.

Lentulay. Lentulay Imre és fia János Verbón, hivatkozik a vármegye 60 éven felüli nemesi összeírásaira, melyekben Lentulay Ferenc benfoglaltatik, és hogy ő Ferencnek a fia, aki másik, a nemesi összeírásban előforduló Ferencnek a fia, igazolta Verbón 1753 április 19-én kelt inquisitívóval, mely szerint a tanu ismerte Lentulay Ferencet és Andrást (alias Sosovicska), András Verbón lakott és szabó volt, volt neki egy István nevű fia, aki Sz. József napján halt meg, a másik Lentulay Ferenc 12 év előtt halt meg (1753—12 1741) 1741-ben, Ferenc azonban átment Csallóközbe, de hová nem tudja, csak hogy mészáros volt, atyjukat nem ismerte, annyit azonban tud, hogy még a kuruc háború előtt ment oda, Verbón akkoriban — nem is volt más nemes család, csak a Szélessy, Lévy és Lentulay alias Sosovicska családok, Lentulay Ferencnek négy fia volt: György, Ferenc, András és János. György és János háborúban estek el, András pedig Verbón maradt és szabó volt, akit Lentulaynak, másképp Joachimnak hittak, András pedig mint mészáros legény ment vándorolni és Csallóközben Karcán telepedett le, ahol meg is házasodott. Tótul mindig Sosovicska néven hívták őket, a Csallóközben lévő Ferencnek volt Ferenc fia, aki Jánosnak, az instansnak az atyja. Lentulay András utódai Joachim, István és Anna. Lentulay Ferenc fia, az esedező, kétségtelen nemes. I. 346. és II. 252.

Letovanecz. Letovanecz József, néhai Pál fia Szakolcán a nemesség folytonos használatában lévén és a régi nemesi összeírásokban előfordulván kétségtelen nemes. II. 601. és VII. 17.

Légrády. Légrády Sándor alias Markusovith Malomszeghen, fiai György, Imre és János, testvére pedig Hevesen (Pestm.) és ennek fia Mihály bemutatta Lipót királynak Bécsben 1701 december 28-án Légrády György, Sándor alias Markusovith és testvérei János tanuló és Miklós részére adományozott és 1702 szeptember 25-én Somorján kihirdetett armálisát. Hogy az esedező Sándor és testvére, György, az armálisban előforduló Jánostól származnak, az köz tudomásu dolog. Kétségtelen nemesek. A család cimere: Kékszinű pajzs alján hármass halom, a középsőn egy korona nyugszik és abból növényegyszarvu emelkedik ki ugrásra készen zöld borostyánt, mint a tudományok és erények jelképét tartva, jobbról sarlós hold, balról ragyogó csillag, nyílt sisak feletti koronából növény három struccotoll, balról kék, jobbról piros, közepén fehér, két fehér liliom közt. Takarók: sárgakék, fehér-piros. V. 169.

Lieszkovszky. Lieszkovszky János és fia Sándor, továbbá Pál és Mihály Tót-Dióson a nemesség folytonos használatában lévén és Tót-Dióson és másutt levő ősi birtokjogai alapján kétségtelen nemesek. II. 353. és IV. 5.

Lindvay. Lindvay László Cabajon, fiaskája János és testvére János bemutatta eredetben függő pecsét alatt II. Rudolf királynak Lindvay Péter de Szerémujlak, valamint Bálint és Miklós fiai részére Prágában 1587 december 2-án adományozott és 1588-ban Pozsony vármegyében Somorján kihirdetett armálisát. Hogy az esedezők Jánosnak a fiai, az elsőfoku leszármazás köz tudomásu, hogy ez a János Gergelynek a fia, igazolja egy 1685. évi okmánnyal, hogy az említett Gergely már 1676. évben a nemesség használatában volt, igazolja egy 1676 június 30-án Bohunicon kelt inquisitívóval. Lindvay Gergelynek az özvegye 1686 augusztus 23-án Zergényi Judith volt, akkoriban Fabriczius István neje, Bohunicon birtokolt, Lindvay Gergely 1676 június 30-ika előtt halt meg Bohunicon, ezen Gergelynek, Jókő várában arany és tallér pénze, kevés földje és háza volt. Miután 89 évi nemességet igazoltak és a nemes levél birtokában vannak, nemesi jogaik gyakorlatában továbbra is meghagvattak. I. 85. V. 106. Docum. paria. A. 693.

Liska. Liska János, Ferencnek a fia Márton-

falván, fiai László, Ferenc és Pál testvére Miklós Kolthán, Komárom vármegyében és ennek fia, Gábor és Dániel, kétségtelen nemesek I. 10. és V. 167.

Litvarczy. Litvarczy János Szkaacsánban, testvérei Ádám, Mihály és Tamás és unokatestvérei András és János, nemességük igazolására hivatkoznak a vármegye régebbi nemesi összeírásaira, azonkívül bemutatnak egy tanuvallatási jegyzőkönyvet, amelyből kitűnik, hogy Litvarczy János, Ádám, Mihály és Tamás atyja Mihály volt, ez a Mihály pedig és féltestvére Jánostól származtak, és ezen János féltestvérenek, Mihálynak két fia volt, András és a másiknak a nevét nem tudja, ez a János, t. i. említett Mihálynak és Jánosnak atyja, Jánostól származik, akit a törökök megöltek, Pál, Jánosnak a testvére, magtalanul hunyt el. A nemesek jegyzékében 1677-ben előfordulnak János és Pál testvérek. Nemességüket elismerték. II. 300. VI. 57

Litvay de Szehedrász. Litvay Mátyás Bölgyénben és fia Mátyás, hivatkozik a vármegyei nemesi összeírásokra, amelyekben ősei nemessége igazolva van. A családnak Szehedrászson ősi birtokjoga van. Mátyásnak az apja szintén Mátyás, aki egy harmadik Mátyásnak a fia volt, aki Szehedrászson lakott és ugyanott birtokos volt, erre nézve bemutatta a turóci konventnek, 1685 április 7-én kelt okmányát, mely szerint Litvay Mátyás, másik Litvay Mátyás de Szehedrász fia, Baánban (Trencsénm.) lakik, a konvent előtt bemutatott egy 1685 február 15-én Szehedrászson kelt tótnyelvű okmányt, amelyben Litvay Mátyás az ő testvérenek, Litvay Andrásnak és nejének 250 frttért átengedte Szehedrászson fekvő pusztáját. Mátyás meghagyatott nemesi jogai gyakorlatában II. 40. 7. VI. 90.

Loboda alias Sztrázsay de Kaskóc. Loboda János alias Sztrázsay Boriban és fia János, György pedig Kaskócon, ős idők óta a nemesi jogok gyakorlatában vannak és Kaskócon ősi birtokjoguk van, kétségtelen nemes. II. 440 és III. 419.

Loderer. Loderer József Vágújhelyen és testvérei: András és Imre bemutatják Nyitra vármegyének 1717. december 29-én kelt határozatát és az ahhoz csatolt bizonyítványt,

mellyel igazolják, hogy Loderer János Jakab armálista Handlován kiütött tűz folytán elpusztult. Atyja néhai Loderer János a nemesek jegyzékében befoglaltatik. Néhai Loderer Jakab János, Jánosnak az atyja, Pozsonyból Handlovára költözött át, ott megnősült, elvevén feleségül néhai nemzeti Goltperger Istvánnak özvegyét Fassangh Zsuzsannát, ott is halt meg Handlován. Ezen Loderer Jakab János kénytelen volt bemutatni armálistát a handlovai soltészeknek (scultetis), tehát nemességét bebizonyította. Azután sok év múlva midőn Abele főbiztos (generalis commissarius) Körmöcről Handlován keresztül visszatér: Bécsbe és az ő katonasága ezen átvonulás alkalmával felgyűjtötte Handlovát, ekkor nemesek több zsellérház, hanem maga a templom és a soltészház is leégett és ott pusztult el minden, egyebek közt Loderer armálista is. 1717. február 15-én Bajmócon gróf Pálfiy János várában Balogh Sándor szolgabíró, Majthényi Bálint esküdt, a hozzájuk csatlakozott Goldperger János és Izrael esküdtekkel együtt igazolták, hogy néhai Loderer János Jakab, Loderer Jánosnak az édes atyja, Pozsony városából, a nemesi jogok gyakorlatában volt és midőn nőül akarta venni néhai Goltperger Istvánnak özvegyét Fassangh Zsuzsannát, akkor kénytelen volt bemutatni az armálistát, egyébként nem engedték volna házasságra lépni és előadták azt is, hogy midőn Abele generális kommisszárius Körmöcről Handlován át Bécsbe ment vissza, az ő hadserege az átvonulás alkalmával tüzet támasztott, Handlova község leégett és így elpusztult említett néhai Loderer János Jakab háza is és okmányai is tűz martaléka lettek. Loderer János azután Handlováról Vágújhelyre költözött és ekkor kérte a fentiekre való hivatkozással nemessége igazolását, ennek folytán Nyitra vármegye 1717. december 29-én kelt határozatával említett Loderer Jánost kétségtelen nemesi sorába iktatta. János pedig atyja volt az esedező Józsefnek, ennél fogva József és testvérei András és Imre szintén kétségtelen nemesek. III. 398.

Lonszky. Lonszky György Verbón és Bucsó Katalin Galgócon, nemkülönben Lonszky János és mostoha fia Lonszky János és fia Lonszky József említett Lonszky György

unokatestvérei, hivatkoznak a 60 éven felül régebbi nemesi összeírásokra, melyekben nagyatyja néhai István, és atyja János, ő maga pedig, Lonszky György az újabbi nemesi összeírásokban benfoglaltatnak, kétségtelen nemesek. III. 339.

Lopasko alias Sztachovics. Lopasko Ferenc alias Sztachovics, másik Ferencnek a fia, aki néhai Györgynek fia, fiai *Flórián*, és ennek fiai István, Pál, János, Mihály és Antal, továbbá *Márton* és ennek fiai: József és Pál, valamint unokatestvére István, másik István fia, és fiai Antal, József, Pál és Márton, mind Brockón laknak, bemutatta II. Ferdinánd királynak Lopasko György és neje Szojka Ilona, valamint fia György részére Prágában 1627. december 26-án adományozott és 1629-ben Pozsony vármegyében Somorján kihirdetett címeres nemesítő levelét. A leszármazásra vonatkozólag bemutatják Mousinny Ferenc szolgabírónak és Szalóky Sándor esküdtnek 1731. február 16-án kelt inquisitióját, amellyel igazolja ez a Ferenc, hogy ő másik Ferencnek a fia, aki az armáliszerző Györgynek a fia, tehát az esedező Ferenc Györgynek az unokája. A család címere: Középen két mezőre osztott pajzs, alsó kék mező, a felső pedig sárga mező, a pajzs alján hármasszikla, a fölött természetes színű szarvas áll hátulsó lábain, a pajzs jobboldala felé fordulva és mintegy a pajzsból kiugorni látszik, nyílt sisak feletti koronából növő másik szarvas mellső lábaival kivont kardot tartva. Takarók: mindkét oldalán kék-arany vagyis sárga színűek. II. 602. VII. 17. és 237.

Lovcsányi. Lovcsányi János Vágújhelyen bemutatta Nyitra vármegyének Lovcsányi Jakab és általa Jakab és Miklós fiai részére 1635. évben kiadott testimoniálisát, mely szerint nemes Kürthy László nemes Lovcsány Jakab nevében és személyében bemutatta II. Ferdinánd királynak ugyanazon nemes Lovcsány Jakab és általa Jakab és Miklós fiai részére, pergamenen írt, titkos függő peecséttel ellátott és a király eredeti aláírásával ellátott, Sopronban 1635. január 18-án kelt armálisát, aminek alapján Nyitra vármegye őket kétségtelen nemesei sorába iktatta. Hogy az armálisban és a testimonialisban előforduló Miklósnak a fia György, ezen Györgynek a fia pedig az ese-

dező János, azt egy 1731. április 29-én Nagy Eörvistyén kelt inquisitióval igazolta. Ezen inquisitió szerint nemes Ondrejkovics István 70 éves nagyörvistyeyi lakos igazolta, hogy látta Lovcsányi Miklósnak az armalis publicatiójáról szóló testimoniálisát és hogy ismerte ezen Miklósnak a három fiát, az első szintén Miklós, ezen vármegyében fekvő Vesztele (ma Vigvár) községben ágost. evang. lelkész volt, ennek fia volt megint Miklós, szintén ág. evang. lelkész Eperjesen, aki ott is halt meg, akitől származott Illés, magtalan, és Sámuel, aki Verebélyen lakik; második fia volt János, aki szintén deficiált és Nagy Eörvistyén halt meg; harmadik fia volt György, aki Vágújhelyen lakott és ott is halt meg, ennek fia András, aki Dunántul lakik Nyéken (vagy Fehér, vagy Tolna m.) és másik fia János, az esedező. A tanu állítása szerint a Vágújhelyen lakó Lovcsányi Györgyöt másképp Lazányinak is hívták, de valódi neve, mint néhai Lovcsányi Miklósnak a fiáé, Lovcsányi volt, következésképpen az esedező is nem Lazányi János hanem Lovcsányi János. Nagyobb bizonyítékul bemutatnak még egy 1738. november 15-én Dicskén kelt bizonyoságlevelet, amelyben Nehéz Ferenc verebélyi és szentgyörgyi szék szolgabírája és Komáromy József ugyanazon szék esküdtje vallják és bizonyítják, hogy Lovcsányi János kérelmére elibük jött Lovcsányi Sámuel, a ki Nemes Pannon lakik, és előadta, hogy jól tudja, miszerint az armálisban és annak publicatiójáról szóló testimonialisban előforduló Lovcsányi Miklósnak három fia volt. Miklós, aki az ő atyja, és a másik György, az esedező Jánosnak az atyja, akit jól ismert, mivel őt Miklós, mint bátyja, nevelte. Vágújhelyen lakott és meghalt Miklós harmadik fia János volt, aki deficiált, abusus folytán, mivel anyja Lazány volt, Lazánynak hívták az említett Györgyöt, esedező Jánosnak a neve nem Lazány, hanem Lovcsányi. A nemeslevélben előforduló Lovcsányi Miklóstól való leszármazás beigazolódván, János is kétségtelen nemes. I. 311. és III. 185.

(Folyt. köv.)

Romhányi János.